

Arrest

nr. 298 284 van 6 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Y. DE CONINCK
Hoenderstraat 15
9230 WETTEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 februari 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 13 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juli 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/02/2023 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Noord-Macedonië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote van de Belgische nationaliteit, de genaamde V. (...) E. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1985.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1', moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd

Van de Belgische referentiepersoon:

Invalideitsverklaring Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten dd.20/12/2022

Verklaring dat mevrouw V. (...) E. (...), Volgens de criteria bepaald in artikel 100 §1 , van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994, als invalide +66% arbeidsongeschikt erkend is van 12/09/2019 tot 30/11/2053.

Attest rechthebbende op de verhoogde tegemoetkoming voor de volgende periodes 01/01/2016-31/12/2024. Dd.26/01/2023

Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten voor de periode 1/11/2022 tot 31/01/2023. Dd. 13/02/2023

Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten voor de periode 1/06/2022 tot 30/11/2022. Dd. 20/12/2022

<i>Printscreen INFINO ,</i>	<i>Groeipakket ten bedrage van</i>	<i>215,31 euro dd.5/1/2023.</i>
<i>Printscreen INFINO ,</i>	<i>Groeipakket ten bedrage van</i>	<i>215,31 euro dd. 7/2/2023.</i>
<i>Printscreen INFINO ,</i>	<i>Groeipakket ten bedrage van</i>	<i>215,31 euro dd. 7/3/2023.</i>
<i>Printscreen INFINO ,</i>	<i>Groeipakket ten bedrage van</i>	<i>281,38 euro dd.8/5/2023.</i>

Van betrokkene zelf

Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 17/2023 ten bedrage van 60,19 euro
Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 18/2023 ten bedrage van 139,94 euro

Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 19/2023 ten bedrage van 379,94 euro
Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 20/2023 ten bedrage van 377,66 euro
Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 21/2023 ten bedrage van 379,17 euro
Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 22/2023 ten bedrage van 385,99 euro
Loonstaat- Individuele Rekening Randstad - verwerkingsweek 23/2023 ten bedrage van 389,57 euro
Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 15/05/2023 tot 19/05/2023 Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 04/05/2023 tot 05/05/2023

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, kunnen deze niet mee in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. In arrest nr. 277 621 van 20 September 2022 (p. 9) stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet "(..J en kan er aldus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de verzoekende part] zelf. Verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 Oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, "uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn" (RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c))". (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 Oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De referentiepersoon legt printscreens voor van ontvangen stortingen van INFINO met titel Groeipakket. Het groeipakket bestaat uit gezinsbijslagen. Overeenkomstig artikel 40 ter wordt geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen. Deze stortingen kunnen dan ook niet aanvaard worden.

Uit de voorlegging van de bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt dat zij een invaliditeitsuitkering ontvangt. Echter, dit gemiddeld maandbedrag voor de laatste 8 maand bedraagt 1569.82 euro. De bestaansmiddelen blijken ontoereikend daar er niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde die bepaalt dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog, referentiepersoon beschikt zelfs niet over bestaansmiddelen ter waarde van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor dergelijke gezinssituatie. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat zij samen met haar echtgenoot ten laste zou vallen van de openbare overheden.

In art. 42, §1, tweede lid staat expliciet: indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen (...) niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon ten beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%). Daar waar de behoeftanalyse er net op gericht is om te berekenen over hoeveel de referentiepersoon zou moeten beschikken om te kunnen voorkomen dat zij of de aanvrager zouden te laste vallen van de Belgische overheid, moet hier vastgesteld worden dat zij het niet kan voorkomen. In die zin heeft een berekening van de ware levenskost eigenlijk al geen nuttig effect meer. Art. 42, §1 gaat over het inschatten van de ware levenskost van het koppel en in hoeverre het mogelijk is om met een bescheidener budget rond te komen, zonder risico op het belasten van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een

onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij zet de exceptie uiteen als volgt:

“1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is aangezien er in het inleidende verzoekschrift geen middelen worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de Vreemdelingenwet, dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift dat er geen individuele behoefteanalyse is gebeurd en vermeldt als 2de middel de toereikende bestaansmiddelen / inkomsten van de aanvrager maar de verwerende partij kan niet toe te concluderen dat in het verzoekschrift zelf wordt verwezen naar een rechtsregel of een beginsel van behoorlijk bestuur dat zou zijn geschonden.

Hij laat verstaan dat hij niet akkoord gaat met de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen. Hij blijft evenwel in gebreke om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens haar wordt geschonden, aan te geven.

Er blijkt niet dat het verzoekschrift een middel, in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, bevat.

Het verzoekschrift is onontvankelijk.”

De Raad stelt vast dat, ondanks de aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid, verweerder erin slaagt om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen weer te geven en hieromtrent een repliek te ontwikkelen. Het feit dat verweerder zelf de aangevoerde middelen benoemt en ze tracht te weerleggen, geeft weer dat verzoeker in zijn verzoekschrift wel voldoende concrete middelen heeft aangebracht.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat verzoeker de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden acht in het licht van “de Belgische Verblijfwet”. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Belgische Verblijfwet vereist “toereikende” bestaansmiddelen, waarbij bepaalde uitkeringen zijn uitgesloten, en waarbij het moet gaan om “stabiele en regelmatige” bestaansmiddelen.

De echtgenoot / echtgenote in België moet toereikende bestaansmiddelen hebben :

- *volgens de Verblijfwet is dat zeker het geval als de echtgenoot of partner in België stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft van minstens 120 % van het leefloon tarief ‘persoon met een gezin ten laste’ (artikel 10 § 5 Verblijfwet); dat bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.*
- *onder dat bedrag mag de aanvraag gezinshereniging niet automatisch geweigerd worden; er moet dan eerst een individuele behoefteanalyse gemaakt worden om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.*

Er werd in casu geen individuele behoefteanalyse gedaan waardoor de betwiste beslissing vernietigd kan worden. Dit kan gelijk gesteld worden met afwending / overschrijding van macht en is strijdig met de Verblijfwet.

Rechtspraak veroordeelt beslissingen van DVZ waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 September 2012, nr. 88.251).

In casu stelt de vraag zich niet of er al dan niet rekening gehouden kan worden met de inkomsten van verzoeker. Feit is dat er GEEN individuele behoefteanalyse is gedaan.

Dat elke zaak anders is en niet 'gekeken' mag worden naar de arrest van de RVV in andere zaken is misschien correct, maar opnieuw : er is in casu GEEN individuele behoefteanalyse gedaan."

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"Verzoeker haalt in zijn middelen de schending aan van :

- Geen individuele behoefteanalyse,*
- Toereikende bestaansmiddelen – inkomsten van de aanvrager*

1. Verzoekende partij dient een gezinsherenigingsaanvraag in met zijn Belgische echtgenote, mevrouw V. (...) E. (...).

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.'

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoeker de volgende stukken neergelegd:

*Van de Belgische referentiepersoon
(...)*

*Van verzoeker zelf
(...)*

Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

Uit de stukken blijkt dat de Belgische referentiepersoon een maandelijks inkomen heeft van rond de 1569euro.

De verwerende partij moet een behoefteanalyse maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°

van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Er dient te worden opgemerkt dat het maandelijks bedrag dat de referentiepersoon ten beschikking heeft, niet ter waarde is van het leefloon voor een persoon met gezinslast (100%).

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Waar verzoekende partij verwijst naar zijn eigen inkomsten, kunnen we meedelen dat de inkomsten van de verzoekende partij niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72).

Het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat "Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 «houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]".

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar de eigen inkomsten van de verzoekende partij, noch kan zij verwachten dat de verwerende partij zijn eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat met de inkomsten van verzoeker zelf geen rekening kan gehouden worden.

In een recente cassatiearrest van de Raad van State van 2/3/2023 (arrestnummer 255.940) besliste de Raad van State dat "Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen." (eigen onderlijning)

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze."

3.3 Verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Verzoeker voert in essentie aan dat verweerder heeft nagelaten een individuele behoefteanalyse uit te voeren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verzoeker betoogt dat wanneer de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de drempel van 120% van het leefloon niet bereiken, de aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag worden geweigerd. Er moet in dat geval een individuele behoefteanalyse worden gemaakt om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van de referentiepersoon en zijn gezin te voorzien, zonder dat zij ten laste vallen van de sociale bijstand. Dit is *in casu* niet gebeurd.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat de referentiepersoon over een gemiddeld maandinkomen van 1569,82 euro beschikt. Deze bestaansmiddelen zijn niet minstens gelijk aan 120% van het leefloon. Daarnaast motiveert verweerder dat de referentiepersoon zelfs niet beschikt over bestaansmiddelen ter waarde van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend voor een dergelijke gezinssituatie. Het maandelijkse bedrag dat de referentiepersoon ter beschikking heeft, is niet ter waarde van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Verweerder acht het dan ook onduidelijk op welke wijze de referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat zij samen met de aanvrager ten laste zou vallen van de sociale bijstand. Hij stelt dat een behoefteanalyse in deze situatie dan ook geen nuttig effect kan hebben.

De Raad kan verweerder niet bijtreden in zijn motivering. In zijn arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete*

geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.” Ook de Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 225.915 van 19 december 2013 dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

Het is de wil geweest van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder ten laste te vallen van de overheid, met een verwijzing naar 120% van het leefloon als referentiebedrag. Het is net daarom dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet verweerder verplicht een behoefteanalyse uit te voeren wanneer de grens van 120% van het leefloon niet wordt bereikt. Deze analyse strekt er niet toe om te bepalen of de betrokkene al dan niet onder de grens van sociale bijstand valt. Door louter op algemene wijze te stellen dat niet kan worden ingezien hoe de referentiepersoon kan voorkomen dat zij en haar gezin ten laste vallen van de sociale bijstand, laat verweerder na over te gaan tot een concreet onderzoek van de behoeften van de Belg en zijn familieleden. Nergens in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat van zodra wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet ter waarde zijn van het leefloon, er sowieso geen behoefteanalyse meer moet worden uitgevoerd. De motieven waarom er *in casu* geen behoefteanalyse wordt uitgevoerd, zijn dan ook niet in overeenstemming met artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN